

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

I. Dies Augusti. Mortalium vita conteritur, die diei succedente, Solisque
cursibus; nunc accendentibus, nunc recendentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

I. DIES AUGUSTI.

Mortalium vita conteritur, die diei succedente, satisque cursibus; nunc accendentibus, nunc recentibus. *Gregorius Thaumaturgus in Eccles.*

Tempore I. recte utendum. **E**st homo pietate vacuus, atque adeò perditus: cui vacat tempus perdere. Ecce modò cœlim

tator Sol delapsus est ad messem Augustum, cave ne hoc tempus tibi reddas mutantendum angustum. Ut hujus, quem auspicatus mensis tempore, utaris cum fænore, Æternitas tibi propone, quæ omnia complectitur tempora. Æternitas, quolibet puncto temporis possideret tempora, illisque omnibus adest, quæ vel perpeperit, vel potest parere infinita annorum successio. Est igitur Æternitas momentum stabile, permanens & fixum, quo tanquam alveo sic fluunt omnia, nunquam effluent, sed fugientibus per se se ubique perpetuò adsit. Contra, Tempus, punctum volatile, & si substiterit, peritum secum urget, rapit in continuatum interitum universa. Et sicut diuinitas spatia infinita in atomum colligit, sive Æternitas innumera sæcula puncto individuo comprehendit. Hinc verò sit consequens, ut quibusvis Æternitas, bonisve accedit, iis addat incrementum duo, quæ nullam habent comparationem. Primum quidem, diuturnitatem nunquam morituram, præ si bonis accedit levibus, ea inæstimabili pretio super quodvis excellentissimum, sed eaducum bonum tollit. Nam si dies una, in ærius Domini milli-

dierum vitæ hujus anteponenda est , quid annus ?
quid anni ? quid sexenti ? ævumque infinitum, num
infinito pretio censendum ?

II. Quis verò sapiens , si detur optio , non malit
Martyrum omnium cruciatus , omnium probra , &
supplicia reorum centenis decies annorum millibus
perpeti , quandóque tandem absolvendis , quām
dantis unius acutum dolorem , nullis saeculis miti-
gandum? ut potè, quem facit æterna longinquitas in-
tolerabilem. Nos igitur, stultè improvidos, qui cru-
ciatus inferorum æternos , levibus his nostris , dum
vivimus, per pessimum non antevertimus, nec ter-
remur toto sempiterni incendi furore; dum tempo-
rias molestias nimium vitamus ; quibus æterna
redimere possemus. Si tamen res habet ; ut boni
cuiusvis, esto domunculae unius , æterna possessio
benè ematur toto omnium bonorum pretio , quæ
cum tempore labuntur. Una certè in cœlis oculi, aut
sensus alterius voluptas , licet sola , sed tamen perpe-
tua, bonis omnibus caducis præponderat. Alterum,
quod rebus de æternitate advenit incrementum ; ex
perceptione oritur præsentis doloris , aut jucundi-
tatis in perpetuum futuræ. Totum enim commo-
dum, quod potest res aliqua infinito tempore affer-
te, in unum æternitas colligit , & simul percipi facit.
Ut si tota voluptas , quæ potest ex lautissimo innu-
merabilium annorum convivio in unum colligatur ;
futura est infinitè major , ac melior: sic pœnas illas
immortales , ersi brevi tantum parte sui existant ; to-
tas tamen simul statuit animos præsentes æternitas ,
illique ex iis infinitum quendam murit perpetuo

dolorem. Configat hoc utinam salutari nos mens duplex telum; tormentorum infinitas, & infinita collectæ acerbitas. quæ illic damnatos, incomparabili cruciatu in momenta singula transfigunt.

III. Addo & tertium, ex Æternitate, rebus adveniens incrementum; ut non præsentes solum, aut futuræ; sed præteritæ quoque, tum Beatos in celo tum in orco fontes afficiunt; utque illos anteacta vita mirabiliter pascit, ac recreat; & gestis olim virtutibus suavissimè oblectat: sic istorum dolorem, patratorum imagines scelerum, & veterum voluptum oberrantia simulachra, diritate incredibiliter mulant: lætitiarum verò labilium, quantulacunque est stilla præfusa, quam unam lambimus, futurum more, & præteriti experientiâ vel amarescit, vels fuit, Cùm igitur constet, sempiterna esse omnino ðo caducis meliora; spretis his, generoso fastu ad illa fortiter contendamus; & adhuc in terris positi, ðernitatem, imitando, promerendoque præcepimus. Nam, ut suaviter Bernardus, (a) *Paupertate mansuetudine, & fleture renovatur in anima similitudo quadam, & imago Æternitatis, omnia tempora complectentis; dum paupertate, futura meretur; mansuetudine, sibi præsentia vendicat; luctu pœnitentie, pœnitita quoque recuperat.* Dulce est æterno, & immenso Bono, nostri hujus ævi nihilum mutare. Optabile hiantibus in altum inferorum cavernis, susursum cœlo gaudia ostentante, obiter aliquid perferre: ut hæc emas, illas redimas. Quid denique op̄tabilius, quam æterna peccati damna mœrore mo-

dis

[a] *Serm. I. in festo Omnium Sanctorum.*

Augustus
in nos men-
infinitau-
ncompara-
nt.
rebus ad
solūm, au-
os in celo
nteacta vi-
olim virtu-
lorem, pe-
diligendi:
n volups
edibilicu-
ulacunq;
s, futuri
cit, veld-
omni mo-
astu adilla
positi, &
præcerpe-
aupertan,
similitud-
npora con-
r; manus
tentia, pe-
no, & im-
tare. Op-
vernis, tu-
liquid pe-
enique op-
erore mo-
dis

dico larcire ; & quod esse per se nequit infectum, efficere, quasi nunquam sit factum. Hæc facis modico fletu, Itaque.

Fle pro peccatis ; in cœlum scandere si vis,

2. DIES AUGUSTI.

Beatus, qui amat te ; & amicum, in te ; & inimicum, propter te. S. August. l. 2. Confess. c. 9,

Inimici I. **H**abet Charitas angustum si-
num, non tantum , quod est etiam Ethnicorum , ad ami-
cos ; sed quod Christianorum ,
inimicos sese explicat , adeoque omnes suo am-
plici implicat. Quisquis eā pollet , injurias non me-
dolubens admittit , sed gaudens remittit. Non ne-
fios maximum esse supplicium injuriæ illatæ , intu-
isse : adeoque gravius esse , injariam facere , quam
accipere. Inimicos diligere iisque injurias remitte-
re, non tantum decet , sed oportet : quia Deus illud
non tantum ut amicus consulit , sed ut Dominus
precipit : Christus illud non modo suadet , sed jubet.
Quid, inquires ? egone illum onerabo beneficiis , qui
tot me infestatus est maleficiis ? Ipse mihi atrocem
injuriain , & ego referam illi gratiam ? Egone
pro illo pie precabor , qui mala mihi omnia impreca-
tur ? Is odio mei rabidus , ubique me persecuitur , &
ego amore illum prosequar ? Non potest heri : re-
pugnat naturæ , pugnat contra rationem , excedit
hominis vires. Itane verò ? ergone illa tibi censetur
prudentia , malle se perdere , quam inimico parcere ?
prætare potius esse malum , quam pati mala ? satius